

Савата седѣше угриженъ. Утре бѣше празникътъ на Св. Кирилъ и Методий. Трѣбваше да се украсятъ стаятъ съ книжни ленти и цвѣтя, а пъкъ тази година, за проклетия, цвѣтята въ градинитѣ бѣха малко, и босата дружина на Савата не бѣше събрала още нито единъ левъ за цвѣтни хартии.

Презъ междучасието Савата събра другаритѣ.

— Бре, да му се не види! — тюх-каше се той. — Ще се посраимъ за празника!

Дружината стоеше натжжена. Савата сбърчи вежди, замисли се и най-после викна:

— Нѣма, нѣма да се посраимъ, хей! Хубаво да знайте! Хайде сега — въ часъ. А на обѣдъ — всички да ме чакате при моста за гората!